

LA NOVA TEMPORADA TEATRAL OBRE EL TELÓ DE LA POLÈMICA

Arriba l'escàndol

La polèmica Flotats-Sagarra i l'incompliment de contracte d'Albert Boadella amb l'Ajuntament de Barcelona i els seus contribuents, han fet cruixir el món de la tramoia. El director de *Bye, bye, Beethoven*, va retirar la seva última obra de la cartellera i va culpar la Casa Gran de no fer prou publicitat del seu espectacle.

A més a més, podríem afegir-hi la voluntat de Sílvia Munt de crear una companyia pròpia amb l'estrena d'*On-dina*, de Jean Giraudoux, encara que sembla que la crítica li ha donat l'es-

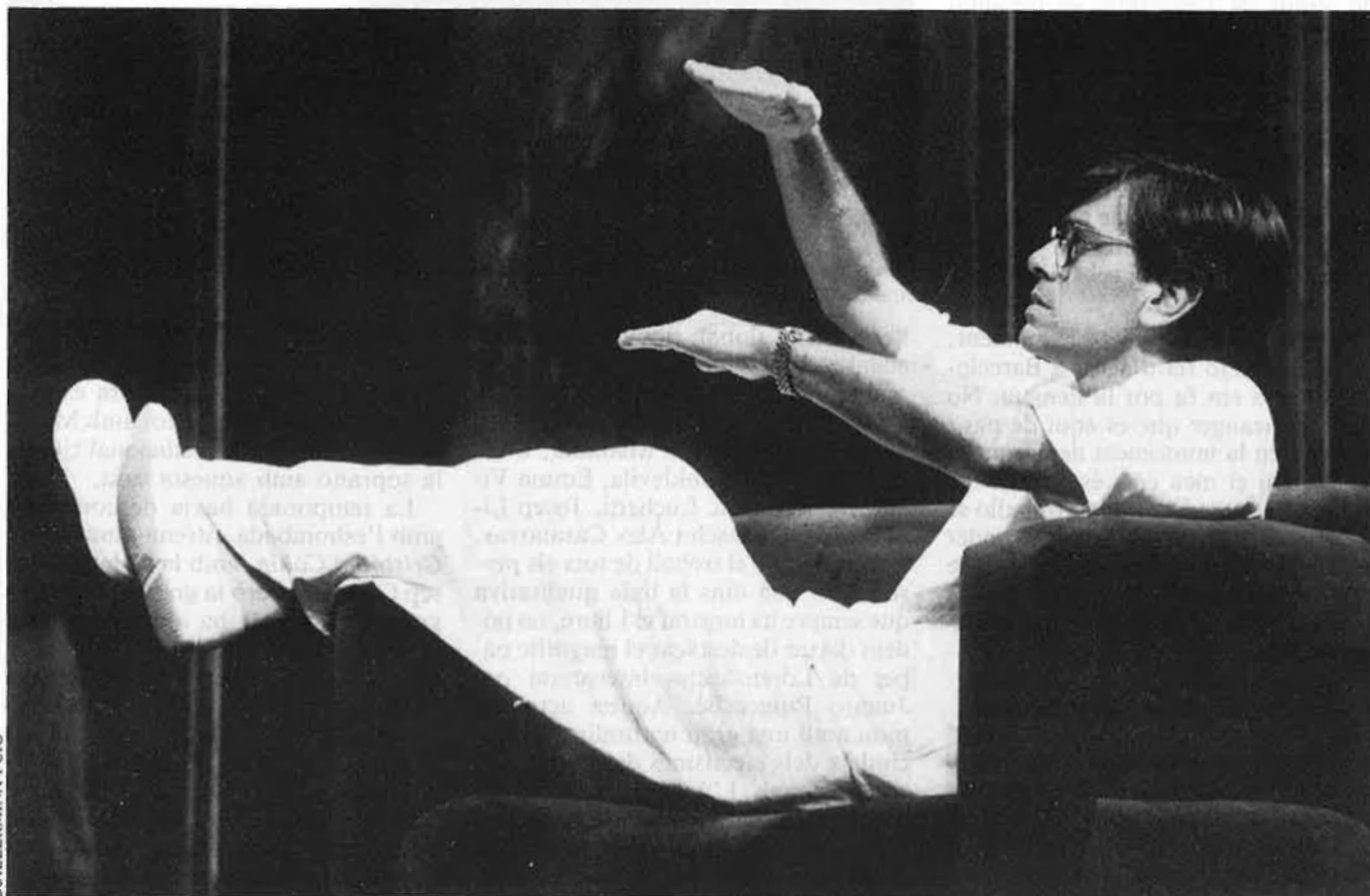
Els teatres de Barcelona han pujat el teló per presentar la nova temporada. Més enllà de l'atrezzo ens arriba la polèmica de Josep Maria Flotats, publicada al diari *Avui* del 26 de novembre, contra Joan de Sagarra, la notícia teatral més sonada.

Pere Tíó

ducció dramàtica, haurem de destacar per la seva gran importància la nova temporada lírica del Teatre del Liceu, *Sancta sanctorum* de l'espectacle culte per excel·lència.

Arriba Ariel Garcia Valdés

En tot això, el primer muntatge del Centre Dramàtic de la Generalitat ha estat *L'intercanvi*. Es tracta de l'obra *L'échange*, del poeta i dramaturg francès Paul Claudel, que ha estat traduïda al català per Jordi Sarsanedas. En

GUILLERMINA PUIG

Josep Maria Flotats, al mig de la polèmica.

quena al seu encomiable projecte.

Tot aquest marro no deixa de ser circumstancial per a l'espectador. Barcelona ha iniciat la seva temporada teatral amb dos fets remarcables: el primer és l'arribada de reposicions amb aire d'estrena, com la represa de *El dret d'escollir*, de la Companyia Flotats, o bé *Torna-la a tocar, Sam*, l'obra de Woody Allen que l'any pas-

sat va deixar el Regina amb èxit i que ara s'instal·la al Comtal.

El segon fet és la destacada activitat teatral que aquesta temporada s'ha iniciat fora de la capital catalana, com la versió d'*Espectres*, d'Ibsen, a càrrec del Centre Dramàtic del Vallès, o l'*In-forme per a una acadèmia*, de Kafka, a cura del grup gironí Talleret de Salt.

I entremig de la polèmica i la pro-

primer lloc, hem de fer ressaltar el gran treball de direcció d'Ariel Garcia Valdés, fill d'exiliats catalans nascut a França, que, amb aquesta magnífica adaptació, torna a la pàtria dels seus progenitors.

No discutirem aquí l'oportunitat de representar Claudel ni l'actualitat de la seva obra, només ens limitarem a subratllar la gran qualitat de l'espectacle

que s'ofereix al Romea. La labor de Garcia Valdés queda plasmada, principalment, per la brillant interpretació dels seus quatre i únics protagonistes: Mingo Ràfols, Lluïsa Castell, Enric Arredondo i Rosa Novell.

L'intercanvi és una peça que no pot defugir la densitat, quasi radiofònica, del seu discurs, que pot arribar a capbussar molt fàcilment l'espectador en la monotonia, sobretot en els dos primers actes.

Ariel Garcia va arribar a Barcelona per tal de fer alguna cosa aquí. Amic i col·laborador de Georges Lavaudant, amb qui ha desenvolupat una importantíssima i fecunda relació professional, la primera intenció d'Ariel era treballar amb un autor contemporani català. Fins i tot es va barallar el nom de Manuel Vázquez Montalbán, encara que finalment, sembla que la falta de temps de l'escriptor va decantar Ariel per adaptar Paul Claudel.

L'intercanvi representa la primera col·laboració del Centre Dramàtic de Catalunya amb el Théâtre National Populaire (TNP). El resultat és immillorable, si permetem el gust personal de cadascú per l'obra de Claudel, que Garcia Valdés ha definit com «un gran poeta i gran visionari, rebel de la llengua i de les idees».

Segons diu ell mateix, «de moment, no em plantejo fer d'actor a Barcelona. Encara em fa por la llengua. No sóc un estranger que és aquí de pas i que cau en la innocència de parlar en català. En el meu cas, és com si fos d'aquí sense ser-ho. I quan treballo sé si domino prou una llengua per poder actuar amb espai i llibertat i, si dalt de l'escenari no puc tenir aquest espai i aquesta llibertat de la llengua, prefereixo, doncs, no fer-ho».

Els Mèdici, a Barcelona

El primer gran paper d'Ariel Garcia va ser *Lorenzaccio*, al 1975, encara que el seu èxit més rotund el va obtenir amb la seva interpretació de *Ricard III* al Festival d'Avinyó de 1984.

Precisament, el Teatre Lliure ha iniciat la temporada amb *Lorenzaccio*, *Lorenzaccio*, adaptació de Guillem-Jordi Graells, a partir de l'obra dramàtica d'Alfred de Musset. La posada en escena ha anat a càrrec de Lluís Pasqual, director del Centre Dramàtic Nacional i fill pròdig del Lliure.

La versió que ens n'ofereix és d'una hora i mitja, respecte a les més de quatre hores de durada de l'original; igualment, la galeria de vint-i-sis personat-

ges ha estat reduïda a dotze. Per tant, la intenció dels seus responsables ha estat més un pretext que no pas un muntatge acabat. En definitiva, es tracta de proposar el mite que envolta la figura de Llorenç de Mèdici, enfrontat als interessos polítics del seu cosí, el duc Alexandre.

El resultat és brillant i intel·ligent. La síntesi d'aquest *Lorenzaccio*, *Lorenzaccio* és prou atrevida per justificar alguns punts febles. Però cauríem irremeiablement en la puerilitat, ja que

Ariel Garcia Valdés, director de «L'intercanvi».

l'espectacle global, lluny de ser redó, aconseguix els propòsits que es marca.

Els protagonistes són Juanjo Puigcorbó, Anna Lizaran, Joan Miralles, Jaume Valls, Ramon Madaula, Lluís Homar, Carlota Soldevila, Emma Vilarasau, Francesc Luchetti, Josep Lluïsa, Jordi Bosch i Àlex Casanovas.

Encara que el treball de tots els personatges està dins la línia qualitativa que sempre ha mostrat el Lliure, no podem deixar de destacar el magnífic paper de *Lorenzaccio*, interpretat per Juanjo Puigcorbó. Aquest actor es mou amb una gran naturalitat i prescindeix dels efectismes dramàtics més convencionals. L'únic inconvenient del seu personatge és que Juanjo ha de realitzar dos monòlegs consecutius que queden una mica fora de lloc, precisament perquè s'ha tret gran part del romanticisme de l'heroi.

També ens hem de referir a Joan Miralles, més convincent que mai, com a Filippo Strozzi, un personatge que ha estudiat i del qual, finalment, s'ha enamorat. El paper de Ricciarda de Cibo, cunyada del cardenal, és l'esplèndida Anna Lizaran, que fa un treball impressionant. I continuariem fins acabar, tot subratllant la consolidació teatral de Jaume Valls i Ramon Madaula.

La comèdia i el musical

Mentre el Regina presenta la comèdia *Putiferi*, «un disbarat de sexe, amor i violència», original d'Andreu Martín, el Victòria ha adaptat el musical *La botiga dels horrors*, de la qual també circula en aquests moments la versió cinematogràfica.

La producció teatral és ben àmplia a Barcelona per escollir una obra al gust de l'espectador. De tota manera, hem de destacar l'inici de temporada

operística del Liceu amb *Il Trittico*, de Puccini, que ha continuat amb el *Tannhauser* de Wagner, i ara es presenta *Mefistòfil*, de Boito, amb Montserrat Caballé en la tradicional cita de la soprano amb aquesta casa.

La temporada havia de començar amb l'esbombada estrena mundial de *Cristóbal Colón*, amb la Caballé i Josep Carreras, però la greu malaltia del gran tenor català ha ajornat aquesta òpera moderna, amb música de Balada i llibret d'Antonio Gala, que ha d'afegir-se a tots els esdeveniments culturals, colonials i esportius que ja ens comencen a amenaçar per al 92.

També s'ha presentat el ballet de Maurice Béjart, amb tres representacions, de les quals TVE n'oferirà dues durant les festes de Nadal. I de la resta de la programació destaquen tres òperes de Verdi: *Un ballo in Maschera*, *Il Trovatore* i *Otello*; l'obra de Mozart *La Clemenza di Tito*, que serà dirigida per Uwe Mund; un altre Wagner: *El vaixell fantasma*; o la novetat de donar cabuda a la sarsuela amb *Dona Francisquita*, del mestre Amadeu Vives, amb la prodigiosa Eneïna Lloris i el gran Alfredo Kraus. Veurem quina rebuda obté entre els liceistes el *gènero chico*. □